

Arrest

nr. 190 884 van 24 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2017 wordt de verzoekende partij de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : T.

voornaam : K.

geboortedatum : (...)1989
geboorteplaats : Diru
nationaliteit : China

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 31.01.2017 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een identiteitskaart van een klooster voor.

Raadpleging van de visa-databank toonde aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in New Delhi (India) en dat dit visum afgeleverd werd op 31.08.2016 met een geldigheidsduur van 27.09.2016 tot 05.10.2016.

De betrokkene, staatsburger van China, werd verhoord op 31.01.2017 en verklaarde aanvankelijk dat ze Tibet verliet toen ze 15 jaar oud was om naar Nepal te reizen en daar 1 maand en 20 dagen te verblijven alvorens naar India door te reizen om daar tot 22.01.2017 in Delhi in een klooster te verblijven. Ze gaf aan vervolgens met het vliegtuig via een voor haar onbekend land naar Italië te zijn gereisd om vervolgens naar Frankrijk door te reizen. De betrokkene gaf aan dat ze vanuit Frankrijk onmiddellijk naar België doorreisde om er op 23.01.2017 aan te komen. Geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek en het feit dat het visum waarmee ze reisde geldig was van 27.09.2016 tot 05.10.2016, wijzigde de betrokkene haar initiële reisroute en gaf ze aan foutieve informatie te hebben verschaft. De betrokkene gaf aan dat ze het klooster in India reeds op 27.09.2016 verliet om via een voor haar onbekend land en Italië naar Frankrijk door te reizen om er op 28.09.2016 aan te komen. Ze gaf aan dat ze er tot 23.01.2017 bij een vriendin op een voor haar onbekende plaats bleef. De betrokkene verklaarde dat ze eigenlijk aan het denken was om in Frankrijk te blijven en er asiel te vragen, maar dat het moeilijk was om een beslissing te nemen omdat haar partner in België is. Ze gaf aan dat ze tijd nodig had om een beslissing te nemen en uiteindelijk er voor koos naar België te komen. Gevraagd naar de reden waarom het een moeilijke keuze is tussen in Frankrijk blijven en bij haar partner gaan wonen, verklaarde de betrokkene dat het was omdat de kans om in België erkend te worden zeer klein is. De betrokkene gaf aan dat ze aldus op 23.01.2017 met de trein naar België door te reizen om er dezelfde dag nog aan te komen. In België aangekomen, diende de betrokkene op 31.01.2017 een asielaanvraag in.

Op 21.02.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar partner reeds in België is. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze niemand heeft in Italië en haar partner in België verblijft.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Wel gaf ze aan dat haar partner - PT genaamd - in België verblijft. De betrokkene gaf aan dat ze elkaar leerden kennen in India, maar dat hun relatie begonnen is nadat ze in België aankwam. Gevraagd naar hoe hun relatie dan juist begonnen is, gaf de betrokkene aan dat ze nadat ze elkaar in India leerden kennen telefonisch contact hadden. Ze gaf aan dat ze een tijdje geleden ziek werd in het klooster en haar partner zei dat het beter was het klooster te verlaten en iets te huren in Dharamsala. Ze verklaarde dat enkele van haar familieleden, onder andere haar neef die haar partner kent, haar ook hebben gezegd dat het beter was om naar België te komen en er een leven met haar partner te starten. Raadpleging van de gegevensdatabank toont aan dat de vermeende partner van de betrokkene effectief in België

verblijft. De persoon waarvan sprake (OV nr. 6783918) werd op 30.11.2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van erkend vluchteling toegekend. Bovendien is gebleken dat de betrokkene op hetzelfde adres van haar vermeende partner verblijft. Betreffende het verblijf in België van deze vermeende partner van de betrokkene, wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel formeel element aanbrengt om een effectieve en duurzame relatie aan te tonen. De betrokkene verklaarde expliciet dat hoewel ze elkaar reeds 'lange tijd' kennen, hun relatie pas begon op het moment dat ze in België aankwam. Bovendien gaf ze zelf aan dat ze in Frankrijk bijna 4 maanden verbleef omdat ze twijfelde of ze in Frankrijk een asielaanvraag zou indienen of haar vermeende partner in België zou vervoegen. Het loutere feit dat de betrokkene inwoont bij haar vermeende partner, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een effectieve en duurzame relatie. Het feit dat de betrokkene misleidende informatie verschaftte over haar vluchtverhaal draagt bovendien niet bij aan de algehele betrouwbaarheid van de door haar verschaftte informatie. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat geen enkel element er op wijst dat er weldegelijk sprake is van een effectieve en duurzame relatie.

We wensen er ook op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vermeende partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De in België verblijvende vermeende partner van de betrokkene valt niet onder het toepassingsgebied, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten

van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene enkel aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omwille van het feit dat ze in Italië niemand kent en haar vermeende partner in België verblijft.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang

hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1989 geboren vrouw zonder kinderen wiens vermeende partner in België verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 21.02.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal

gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"• artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Verordening 604/2013); artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest); de Europees richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG met betrekking tot de minimumnormen inzake de asielprocedure en erkenning van vluchteling; formele en materiële motiveringsplicht van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Principe

Conform artikel 9 van de Verordening (EU) 604/2013 "wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen".

Artikel 10 van de Verordening (EU) 604/2013 voegt eraan toe dat "wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen"

Volgens artikel 3 van het EVRM en artikel 4 EU-Handvest: "mag niemand worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". In het kader van de terugdrijven van asielzoekers naar Italië, oordeelde Uw Raad op 23 september 2015 terecht dat de terugdrijven naar Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Volgens Uw Raad (...). Toepassing t.a.v. de vordering tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf.

a. schending van artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 604/2013

Op grond van artikelen 9 en 10 van Verordening (EU) 604/2013 is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Zoals boven werd aangegeven, is verzoekster getrouwd met de heer PT (OV nr. 6.783.918). Haar echtgenoot / partner werd op 30 november 2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van erkend vluchteling toegekend (stuk 2). Bij haar aankomst in België woonde verzoekster met haar echtgenoot te 8434 Westende, (...). Deze laatste gegevens wordt door de bestreden beslissing niet betwist tegenpartij stelde dat "bovendien is gebleken dat de betrokken (Verzoekster) op hetzelfde adres van haar

vermeende partner verblijf. Meer nog, vormden verzoekster en haar partner een gezinscel toen zij in India waren. In België zijn verzoekster en haar echtgenoot erkende als een koppel/gezin in de zin van artikel 2 g van de Verordening (EU) 604/2013, en dit volgens de Tibetaanse traditie. Verzoeker verwijst hiermee naar de getuigenis van de Tibetaanse gemeenschap in België alwaar verzoekster en haar echtgenoot gekend zijn (stukken 4 & 5). Aangezien haar partner in België een erkende vluchteling is en bij wie verzoekster gewoond heeft, is België verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielaanvraag conform artikel 9 en 10 van de Verordening (EU) 604/2013. Dat verzoekster in België een partner heeft en dat zij bij haar partner gewoond heeft sinds haar aankomst in België, werd door de bestreden beslissing niet betwist. Deze laatste werd door de bestreden beslissing bevestigd, zijnde "bovendien is gebleken dat de betrokken op hetzelfde adres van haar vermeende partner verblijf". Dienvolgens schendt de bestreden beslissing artikel 9 en 10 van de Verordening (EU) 604/2013 door een weigering van verblijf aan verzoekster met een bevel om het grondgebied te verlaten.

b. schending van de materiële motiveringsplicht

De bestreden beslissing bevat tegenstrijdig en onduidelijk motivering met een schending van de materiële motiveringsplicht tot gevolg. Ten onrecht beweert de bestreden beslissing dat verzoekster "geen enkelformeel element aanbrengt om een effectieve en duurzame relatie aan te tonen. Later spreekt tegenpartij zichzelf tegen door te stellen dat "bovendien is gebleken dat de betrokken op hetzelfde adres van haar vermeende partner verblijf. Welnu, als bovendien gebleken is dat verzoekster en haar partner op hetzelfde adres verblijven, dan vormen het bewijs waaruit dit gebleken is een ontegensprekelijke formele element van een effectieve en duurzame relatie. Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is door te stellen dat er geen formele elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekster een effectieve en duurzame relatie met haar partner heeft, terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat beiden op hetzelfde adres verblijven, wat een formele element is van het feit dat beiden een effectieve en duurzame relatie hebben. Met andere woorden, is voor verzoekster onduidelijk op grand van welk element de bestreden beslissing zich baseert wanneer de beslissing beweert dat verzoekster geen formeel element heeft waaruit blijkt dat zij en haar partner één effectieve en duurzame relatie hebben terwijl beiden effectieve als koppel in hetzelfde adres wonen en dat deze laatste door de bestreden beslissing niet wordt betwist. Gezien voormelde tegenstrijdig- en onduidelijkheid, is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Toepassing t.a.v. de vordering tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten

a schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het EU Handvest en de Europees richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG. Situatie van asielzoekers en asielprocedure in Italië. Als een getrouwde vrouw van een jonge leeftijd, behoort verzoekster tot een kwetsbare groep in de zin van vaste rechtspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM), waaronder het arrest in de zaak Tarakhel v Zwitserland. Verzoekster maakt op heden een voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met een eminente teruggedrijving naar Italië alwaar een structurele en systematische falen in opvangfaciliteiten vast te stellen is. Op heden zijn de Italiaanse autoriteiten niet in staat de rechten van verzoekster in Italië te waarborgen. Tijdens haar gehoor bij de DVZ, heeft verzoekster melding van de problematiek in Italië omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen gemaakt. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 mogen lidstaten geen asielzoeker overdragen aan een andere lidstaat alwaar er een fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen en dat door een overdracht aan die lidstaat de asielzoeker een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Daar naast oordeelde Uw Raad terecht op 23 september 2015 in de zaak met rolnummer 153 160 dat (...). Ten slotte, trekken internationale organisaties het alarmbel met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië, waaronder de European Council on Refugees and Exiles met de gecoördineerde project 'Asylum Information Database (AEDA-rapport); UNHCR "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"; de Zwitserse non-gouvernementele organisatie (SFH); Amnesty International ... etc. Rapporten van voormelde organisaties zijn in het administratief dossier terug te vinden. Deze organisaties zijn unanieme omtrent de fundamentele en structurele tekortkomingen van Italië in het kader van asiel procedure. Deze internationale organisaties zijn unanieme van mening dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers, waaronder verzoekster, in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het

EUHandvest. Omtrent de tekortkomingen van Italië, verwijst verzoekster naar stuk 6 volgens inventaris. Gezien de massale toestroming van asielzoekers naar Italië, bevestigde door de videobeelden uit stuk 6 en de betreden beslissing, blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster, die deel van een kwetsbare groep uitmaakt, in Italië aan onmenselijk en vernederend behandeling blootgesteld zou worden aangezien de asielaanvraag van verzoekster niet behandeld zou worden en dat in Italië geen huisvesting voor verzoekster is met een reële risico dat verzoekster op de straten van Italië zou belanden met alle gevolgen van dien. Verzoekster stelt vast dat de tekortkomingen van Italië door de bestreden beslissing niet wordt betwist. De bestreden beslissing beperkt zich tot een lichtzinnige bewering dat de toestand in Italië niet te vergelijken is met de toestand in Griekeland. Terwijl deze stelling door Uw Raad in de zaak met n° RvV 153 160 van 23 september 2015 reeds verworpen werd. Voornoemde tekortkomingen in hoofde van Italië blijkt zelf uit het feit dat Italië de moeite niet genomen heeft om antwoord op het verzoek tot overnam te geven, wat een teken is dat Italië de toestroming van asielaanvragen niet meer aan kan. Op heden kan niet meer in twijfel getrokken worden dat de levensomstandigheid voor asielzoekers, waaronder verzoekster, in Italië niet aan de minimumnormen zoals vastgesteld in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG beantwoorden. Dienvolgens is verzoekster van mening dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-handvest en de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG zou vormen. Met andere woorden, een moeilijk te herstellen nadeel, zijnde de blootstelling van verzoekster in Italië aan onmenselijk en vernederend benadeling wegens de tekortkomingen van Italië in haar internationale verplichtingen in het kader van de asielaanvraag van Verzoekster.

b schending van artikel 8 van het EVRM

Volgens deze bepaling heeft "een ieder het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven. Nu dat het ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekster getrouwd is met de heer PASANG Tsering, dat beiden een effectieve en duurzame relatie hebben, en dat deze laatste in België de vluchtelingstatus heeft, zou een terugdrijving van verzoekster een onherstelbare schending zijn van artikel 8 van het EVRM. Met andere woorden, een moeilijk te herstellen nadeel, zijnde een onherroepelijke scheiding tussen verzoekster en haar partner."

2.2. De verzoekster kan zich niet beroepen op een schending van de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de Vreemdelingenwet d.m.v. de wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Richtlijn 2005/85/EG werd omgezet in het Belgisch recht. Deze omzetting gebeurde door middel van:

- De wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijnen niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze Richtlijnen kan beroepen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben nagelaten rekening te houden met haar huwelijk met dhr. TP. Zij stelt dat haar echtgenoot werd erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wijst erop dat zij met hem feitelijk samenwoonde, tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij en dhr. TP 'in België' zijn 'erkend als een koppel/gezin', in de zin van artikel 2g van de Dublin III-Verordening, onder verwijzing naar een getuigenis van de Tibetaanse gemeenschap in België. Zij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nalaat hiermee rekening te houden, en stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gemotiveerd. De bestreden beslissing zou ook een schending van artikel 8 van het EVRM vormen, net omwille van het beweerde huwelijk met dhr. TP.

De verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een attest van de Tibetaanse gemeenschap in België en op 4 juli 2017 verzendt zij een verklaring van het Bureau van Tibet, vertegenwoordiging van de Dalai Lama, naar de griffie van de Raad. Beide documenten dateren van na de bestreden beslissing. De verzoekster verantwoordt niet waarom deze documenten niet eerder hadden kunnen worden opgevraagd en bezorgd aan de verwerende partij. Dit geldt des te meer nu zij reeds op 23 januari 2017 in België aankwam en verklaarde een partner te hebben.

De verzoekende partij diende op 31 januari 2017 een asielaanvraag in in België. Zij werd diezelfde dag gehoord, en legde naar aanleiding van dat verhoor de volgende verklaringen af:

"Burgerlijke staat: Ongehuwd [...]

Niet geregistreeerde partner

Soort relatie: x Partner [...]

Waar heeft u hem leren kennen?

We kenden elkaar van in India.

Waar is jullie relatie juist begonnen?

Nadat ik hier aankwam.

Hoe is jullie relatie juist begonnen?

We kennen elkaar al lang van toen hij nog in India was. We hebben dan telefonisch contact gehad. Een tijdje geleden ben ik ziek geworden toen ik nog steeds in het klooster was. Dan zei hij mij dat ik beter het klooster kon verlaten en iets te huren in Dharamsala. Er zijn enkele van mijn familieleden, onder andere mijn neef, die mijn partner kent, hebben mij ook gezegd dat het beter was om naar België te komen en een leven te starten met mijn partner. [...]

Ik heb niemand in Italië. Hier heb ik zoals eerder vermeld heb mijn partner. Dus daarom wil ik niet naar Italië. [...]

Ik ben al in 2016 aangekomen in Europa, en dan ben ik een tijdje in Frankrijk verbleven. [...]

Eigenlijk was ik aan het denken om [in Frankrijk] te blijven en hier asiel aan te vragen. Maar mijn partner is in België. Het was moeilijk om een beslissing te nemen. Ik had er tijd voor nodig. Uiteindelijk heb ik dan beslist om naar België te komen.

Hoe komt het dat het een moeilijke beslissing was om in Frankrijk te blijven of bij uw partner te gaan wonen? Omdat de kansen om erkend te worden in België zeer klein zijn."

De verzoekster verklaarde aldus uitdrukkelijk dat het gaat om een niet-geregistreerde partnerrelatie, die pas gestart is bij haar aankomst in België, wat volgens de verklaringen van verzoekster zelf pas het geval was op 23 januari 2017. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake gemotiveerd:

“Ze gaf aan dat ze er tot 23.01.2017 bij een vriendin op een voor haar onbekende plaats bleef. De betrokkene verklaarde dat ze eigenlijk aan het denken was om in Frankrijk te blijven en er asiel te vragen, maar dat het moeilijk was om een beslissing te nemen omdat haar partner in België is. Ze gaf aan dat ze tijd nodig had om een beslissing te nemen en uiteindelijk er voor koos naar België te komen. Gevraagd naar de reden waarom het een moeilijke keuze is tussen in Frankrijk blijven en bij haar partner gaan wonen, verklaarde de betrokkene dat het was omdat de kans om in België erkend te worden zeer klein is. [...]

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze voor België koos omdat haar partner reeds in België is. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat ze niemand heeft in Italië en haar partner in België verblijft. [...]

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Wel gaf ze aan dat haar partner - PT genaamd - in België verblijft. De betrokkene gaf aan dat ze elkaar leerden kennen in India, maar dat hun relatie begonnen is nadat ze in België aankwam. Gevraagd naar hoe hun relatie dan juist begonnen is, gaf de betrokkene aan dat ze nadat ze elkaar in India leerden kennen telefonisch contact hadden. Ze gaf aan dat ze een tijdje geleden ziek werd in het klooster en haar partner zei dat het beter was het klooster te verlaten en iets te huren in Dharamsala. Ze verklaarde dat enkele van haar familieleden, onder andere haar neef die haar partner kent, haar ook hebben gezegd dat het beter was om naar België te komen en er een leven met haar partner te starten.

Raadpleging van de gegevensdatabank toont aan dat de vermeende partner van de betrokkene effectief in België verblijft. De persoon waarvan sprake (OV nr. 6783918) werd op 30.11.2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van erkend vluchteling toegekend. Bovendien is gebleken dat de betrokkene op hetzelfde adres van haar vermeende partner verblijft.

Betreffende het verblijf in België van deze vermeende partner van de betrokkene, wijzen we er op dat de betrokkene geen enkel formeel element aanbrengt om een effectieve en duurzame relatie aan te tonen. De betrokkene verklaarde expliciet dat hoewel ze elkaar reeds 'lange tijd' kennen, hun relatie pas begon op het moment dat ze in België aankwam. Bovendien gaf ze zelf aan dat ze in Frankrijk bijna 4 maanden verbleef omdat ze twijfelde of ze in Frankrijk een asielaanvraag zou indienen of haar vermeende partner in België zou vervoegen.

Het loutere feit dat de betrokkene inwoont bij haar vermeende partner, is op zich onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een effectieve en duurzame relatie. Het feit dat de betrokkene misleidende informatie verschaftte over haar vluchtverhaal draagt bovendien niet bij aan de algehele betrouwbaarheid van de door haar verschaftte informatie. Derhalve kunnen we enkel concluderen dat geen enkel element er op wijst dat er weldegelijk sprake is van een effectieve en duurzame relatie.

We wensen er ook op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vermeende partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De in België verblijvende vermeende partner van de betrokkene valt niet onder het toepassingsgebied, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

Het is op grond van deze motivering niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de beweerde partnerrelatie niet verhindert dat Italië als verantwoordelijke lidstaat wordt aangemerkt. De verzoekster beweert dat er sprake is van een huwelijk, maar verduidelijkt niet waar of wanneer dit huwelijk zou hebben plaatsgevonden. Haar beweringen ter zake zijn in strijd met haar eerdere verklaringen, en zijn in die zin ongeloofwaardig. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan ook niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over dit beweerd huwelijk, waarvan geen bewijs wordt voorgelegd, behalve een gesolliciteerde verklaring. In het attest van de Tibetaanse gemeenschap in België, dat voor het eerst bij het verzoekschrift wordt gevoegd, wordt de huwelijksceremonie in Tibet uitgelegd, maar uit dit attest blijkt niet of, waar en wanneer deze ceremonie heeft plaatsgevonden. Ook uit de verklaring van het Bureau van Tibet, vertegenwoordiging van de Dalai Lama, blijkt dit niet. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris is niet tegenstrijdig: de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst immers bij herhaling naar het feit dat verzoekster en haar beweerde partner op hetzelfde adres wonen, maar benadrukt dat dit op zich geen bewijs vormt van het duurzaam en affectief karakter van een relatie. De kritiek van de verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de beoordeling in de bestreden beslissing, m.n. dat de voorgehouden relatie niet kan worden beschouwd als een band die ressorteert onder artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening, en derhalve ook geen aanleiding kan geven tot toepassing van de artikelen 9 en 10 van de Dublin III-Verordening. Derhalve kan er ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zoals in de bestreden beslissing wordt geargumenteed, toont verzoekster immers niet het bestaan aan van een beschermenswaardige relatie. De verzoekster geeft zelf aan dat haar relatie pas op 23 januari 2017 zou zijn gestart. Hiermee toont zij niet aan dat er een duurzame, affectieve band bestaat tussen haarzelf en haar beweerde partner. Bovendien verklaarde de verzoekster dat zij twijfelde of zij zich wel in België, bij haar beweerde partner, zou gaan vestigen, omdat Frankrijk meer favorabele asielbeslissingen zou nemen bij asielaanvragen door personen van Tibetaanse afkomst. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In een onderdeel 2.a. stelt de verzoekster dat de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië te wensen zouden overlaten, waardoor de overdracht aan Italië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzocht of het overdragen van verzoekster aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- Verslag d.d. 19.10.2016 na de jaarlijkse samenkomst van ANCI en het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-throughsprar-exansion>;
- SFH, "Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016;
- Amnesty International, "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, laatst bijgewerkt in december;
- "Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 ;
- Het bericht van het UNHCR van 06.05.2015;
- Het bericht van AIDA van 30.04.2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland;
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië.

Verslag d.d. 19.10.2016 na de jaarlijkse samenkomst van ANCI en het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-throughsprar-exansion>;

- SFH, "Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016;
- Amnesty International, "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, laatst bijgewerkt in december;

8/10

- "Third Resettlement and Relocation forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 ;
- Het bericht van het UNHCR van 06.05.2015;
- Het bericht van AIDA van 30.04.2015;
- Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014;
- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013;
- EHRM 13.01.2015, nr. 51428/10 A.M.E v. Nederland;
- EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit voormelde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoekster in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Het is op grond van die motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

De verzoekster verwijst naar het arrest Tarakhel, en stelt verder in het verzoekschrift (summier) dat zij een jonge, getrouwde vrouw is. Dergelijke verklaring doet geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing. Immers de verzoekster is al 28 jaar oud, ze is dan ook niet dermate jong dat er per se sprake is van kwetsbaarheid, en de verzoekster toont niet aan dat de situatie in Italië van die aard is dat elke alleenstaande vrouw per definitie als kwetsbaar moet worden aanzien.

De verzoekster toont niet aan dat zij een kwetsbaar profiel heeft, en bewijst niet dat haar situatie vergelijkbaar is met de feitelijke omstandigheden die voorlagen in het arrest Tarakhel.

De verzoekster laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op een vreemdeling die een schending van artikel 3 van het EVRM inroept, rust een zware bewijslast, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het loutere feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in andere dossiers reeds heeft besloten dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet uitgesloten was bij een terugkeer naar Italië, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben besloten dat de verzoekster op zichzelf genomen niet in een kwetsbare positie verkeert.

Uit onderzoek van de gemachtigde van de staatssecretaris blijkt dat in de gegeven omstandigheden niet kan worden besloten dat de verzoekster bij haar overdracht aan Italië niet de nodige opvang zal krijgen of geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

De verzoekster gaat eveneens voorbij aan de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in zo o.m. de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië, waarbij gesteld werd dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 2 april 2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, §§ 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

De verzoekster slaagt er niet in om concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië onmenselijke of vernederende behandelingen zal moeten ondergaan. Het gegeven dat door Italië niet uitdrukkelijk werd ingestemd met de overdracht, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag van de verzoekster met de nodige waarborgen zal worden behandeld. De bestreden beslissing motiveert: *“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC